

ශ්‍රී ලංකාවේ මුල් ජන සම්භවයන් පිළිබඳව සිදුකෙරෙන පුරාවිද්‍යාත්මක විමසුමක් (ප්‍රාග් ඓතිහාසික සමයේ සිට මුල් අනුරාධපුර අවධිය දක්වා)

ඩී. තුසිත මන්දිස්*

[ජායාරූප සඳහා 142 සිට 143 පිටු බලන්න]

පූර්විකාව

මිනිසාගේ සම්භවය පිළිබඳ කරුණු අධ්‍යයනයේ දී, එය දැනට වසර ලක්ෂ ගණනක සිට පැවත එන ක්‍රියාවලියක් බව මානව විද්‍යාඥයින් පෙන්වා දී ඇත. ලෝකයේ විවිධ භූකලාපවලින් ලැබී ඇති මානව පොසිල සාධක සහ ජීවත් වන මානවයින්ගේ භෞතික, ශාරීරික ලක්ෂණ අනුව සත්ත්ව විද්‍යා වර්ගීකරණයේ දී මනුෂ්‍යයා කිසිදු උප විශේෂයකට අයිති නොවන වර්ගයක් ලෙස හඳුනාගෙන ඇත. ඒ අනුව සමස්ත මානව සංහතිය ම හෝමෝ සේපියන්ස් (Homo Sapiens) නම් බුද්ධිමත් මිනිසා වශයෙන් වෙන්කොට ඇත. නමුත් ඒ ආකාරයේ එක් වර්ගයකට මනුෂ්‍යයා වෙන් කළ ද, ඔහුගේ කායව්‍යවච්ඡේදාත්මක ලක්ෂණ (Anatomical Features) හා බාහිර රූප විද්‍යාව (Morphology) ලක්ෂණ අනුව වර්තමානයේ ලොව ජීවත් වන මිනිසා විවිධ වර්ගයන්ට (ජාතීන්ට) වෙන්කොට ඇත (Lewis, 1982). ලුවීස් පෙන්වා දෙන ආකාරයට ලොව ජීවත් වන මානවයින් ප්‍රධාන වර්ග තුනකට වෙන්කොට ඇත. එනම් කෝකසොයිඩ් (Caucasoid) සුදු හම සහිත යුරෝපීයයන්, නිග්‍රොයිඩ් (Negroid) කළු අප්‍රිකානුවන් සහ මොන්ගොලොයිඩ් (Mongoloid) කහ වර්ණ ආසියාතිකයන් වශයෙන් ද, තවත් උප වර්ග දෙකකට එනම්, ඇමරිකානු ඉන්දියානුවන් (American Indians), ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් ජාතිකයන් (Austroloid) වශයෙන් වෙන්කර ඇත (නෙස්තුර්ග්, 1981; වන්දුරත්න, 2006). මෙසේ අද ලෝකයේ ජීවත් වන මිනිසුන් වර්ග කිරීමකට ලක්කොට තිබුණ ද ඒ කිසිවකින් මානව වර්ග කිරීම පිළිබඳ ව සියයට සියයක් සාර්ථක ප්‍රතිඵල ලැබී නැත. මින් බොහොමයක් මිනිසුන්ගේ මතුපිට ලක්ෂණ සඳහා අනවශ්‍ය බරක් දමා තිබේ. නූතන ප්‍රවේණි විද්‍යාත්මක පර්යේෂණ මගින් ඔප්පු කොට ඇත්තේ මෙම වර්ග කිරීම්වල කිසිදු පදනමක් පරිනාමික ව නැති බවයි.

ලෝකයේ ජීවත් වන මිනිසා තුළින් විද්‍යමාන වන බාහිර රූප විද්‍යාව හා කායව්‍යවච්ඡේදාත්මක ලක්ෂණයන්හි විවිධ වෙනස්කම් ඇති වීමට ඔහු ජීවත් වන පරිසර කලාප බලපා ඇති බව පෙනේ. විශේෂයෙන් ම පුරාශිලා යුගය අවසන් වනවිට මිනිසා විවිධ පරිසර කලාපවලට

*ඩී. තුසිත මන්දිස්, BA (විශේෂ) (පේරාදෙණිය), පුරාවිද්‍යා ඩිප්ලෝමා, පුරාවිද්‍යා පශ්චාත් උපාධි ආයතනය, උරුම කළමනාකරණය සහ පුරාවිද්‍යා ස්මාරක සංරක්ෂණය පිළිබඳ ඩිප්ලෝමා, පුරාවිද්‍යා පශ්චාත් උපාධි ආයතනය, MPhil, පුරාවිද්‍යා පශ්චාත් උපාධි ආයතනය. විද්‍යුත් තැපෑල: thusithamendis@yahoo.com

අනුවර්තනය විය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස භෞතික ශාරීරික ලක්ෂණ සාපේක්ෂ වශයෙන් විවිධත්වයක් ගත්තේ ය (Lewis, 1982). විවිධ පරිසර කලාප තුළ පවතින්නා වූ කාලගුණික හා දේශගුණික තත්ත්වයන් මනුෂ්‍යයාගේ භෞතික ශාරීරික ලක්ෂණයන් වෙනස් කිරීමට මෙන් ම අනෙක් ප්‍රධාන කාරණා වන ජාන සැකැස්මේ වෙනස්වීමට, ජාන පරිසරයට අනුවර්තනය වීමට බලපාන බව වාල්ස් ඩාවින් පෙන්වා දෙයි (Darwin, 1961). මෙම තත්ත්වයන්ට අනුව මිනිසා විවිධ පරිසර කලාපවලට සංක්‍රමණය වීමේ දී ආදිතමයන් හා සම්බන්ධ නොවන නව ජන කණ්ඩායම්වල බිහි වීමට ද හේතුවක් වන බව ලුවීස් ප්‍රකාශ කොට ඇත (Lewis, 1982). ජාන සැකැස්ම, ජාන අනුවර්තනය හා නව ජන කණ්ඩායම්වල බිහිවීම සැලකිල්ලට ගනිමින් මානව විද්‍යාඥයින් පෙන්වා දෙන්නේ පාරිශුද්ධ වූ ජාතියක් ලොව කිසිම රටක නොමැති බවත්, මිනිසාගේ සමාජ, ආර්ථික හා සංස්කෘතික සංවර්ධනයේ දී එය කිසි ම වැදගත්කමක් නැති සංකල්පයක් වන බව ය (නෙස්තුර්ග්, 1981).

ඉන්දියානු උප අර්ධද්වීපය තුළ පිහිටන්නා වූ කොදෙව්වක් වන ශ්‍රී ලංකාව තුළ ජීවත් වූ මනුෂ්‍යයන් පිළිබඳ සාධක විශාල ප්‍රමාණයක් ප්ලයිස්ටෝසීන යුගයේ දී ලැබී තිබේ (Deraniyagala, 1958). මෙම තත්ත්වයන් සැලකිල්ලට ගනිමින් ශ්‍රී ලංකාවේ මානව සම්භවයන් ආරම්භය හා එහි විකාශනය කෙසේ සිදුවූවාදැයි අධ්‍යයනය කිරීම මෙම රචනයේ මූලික අදහස වේ. ඒ අනුව මෙමගින් ප්‍රාග් ඓතිහාසික යුගයේ (Pre Historic Period) සිට මුල් අනුරාධපුර යුගය (Early Historic Period) දක්වා කාල පරාසයක් තුළ මෙරට සිදු වූ මානව සම්භවය සහ විකාශනය පිළිබඳ ව මෙයින් සාකච්ඡාවට බඳුන් කරනු ලැබේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ ආදිතම මානව සම්භවය

ශ්‍රී ලංකාවේ මානව සම්භවය හා එහි විකාශනය පිළිබඳ ව සාකච්ඡා කළ හැක්කේ පුරාවිද්‍යාත්මක ප්‍රභවයන් උපයෝගී කොටගෙන ය. ශ්‍රී ලංකාවෙන් සොයාගත් මානව පොසිල (*Human Fossils*) පශ්චාත් ප්ලයිස්ටෝසීන අවධියට අයත් වන බව නිගමනය කොට තිබේ (Deraniyagala, 1958). ප්‍රාග් ඓතිහාසික ජන කොටස්වලට අයත් පොසිල පිළිබඳ කතාන්දරය ඇරඹෙන්නේ රත්නපුර කරන්ගොඩ ආසන්නයෙන් හමු වූ හෝමෝ පිතකස් (*Homopithecus*) නම් මානවයෙකුට අයත් උඩු ඇන්දේ විශාල කෘදන්තක දතකින් හා වම් උඩු හක්කේ වාර්වක දතකින්, (ibid). මින් කෘදන්තක දත ගිගැන්ටෝ පිතකස් (*Gigantopithecus*) මානවයාට නෑකම් කියන මානවයෙකුට අයත් විය හැකි යැයි පී. ඊ. පී. දැරණියගල විසින් උපකල්පනය කරනු ලැබ ඇත. රත්නපුර දියළු ස්තරවල කාල වකවානු නිශ්චිත කළ නොහැකි වුව ද, ඒවා ප්ලයිස්ටෝසීන යුගයේ මැද භාගයට අයත් විය හැකියැයි පුරාවිද්‍යාඥයෝ විශ්වාස කරති. බලංගොඩ මානවයා ලෙසට ප්‍රකට ශ්‍රී ලංකාවේ මධ්‍යශීලා මානවයා පිළිබඳ ව අංග සම්පූර්ණ ලෙස අධ්‍යයනයන් සිදුකොට ඇත. මෙම අවධියට සම්බන්ධ ප්‍රාග් ඓතිහාසික තොරතුරු, ශ්‍රී ලංකාවේ පහතරට තෙත් කලාපයේ ගල්ලෙන් තුළින් හමුවන අතර බුලත්සිංහල ෆාහියන් ලෙන අදින් වසර 34000 - 5000 දක්වා ද, කුරුවිට බටදොඹලෙන අදින් වසර 28500 - 11500 දක්වා ද, කිතුල්ගල බෙලිලෙන අදින් වසර 16000 - 12000 අතර කාලය දක්වා ද, කෑගල්ල අත්තනගොඩ අළුලෙන හා ඇඹිලිපිටිය බෙල්ලන්බැඳි පැලැස්ස එළිමහන් වාසස්ථානය අදින් වසර 6500 දක්වා කාලයට අයත් මානව පොසිල හමුවූ ස්ථාන වශයෙන් හැඳින්විය හැක (Deraniyagala, 1992). මෙම ස්ථානවලින්

හමු වූ පුද්ගල න්‍යාය දර්ශ ගණන 76 පමණ වේ (Deraniyagala, 1992; Kennedy *et al*, 1987). බෙල්ලන්බැඳි පැලැස්ස කැණීම්වලින් පුද්ගලයින් දොළොස් දෙනෙකුට අයත් සැකිලි කොටස් හමු වී තිබේ. කිතුල්ගල බටදොඹලෙන අදින් වසර 16,000 ඇතට දිවෙන ස්තරවලින් මානවයින් දෙදෙනෙකුගේ කොටස් ද, බෙලිලෙනෙන් අදින් වසර 13,000 ඇතට දිවෙන සැකිලි කොටස් ද හමු වී ඇත. බටදොඹලෙනෙන් සහ බෙලිලෙනෙන් හමු වූ පුද්ගලයින් තිස් දෙනෙකුගේ සැකිලි කොටස් තුළින් බටදොඹලෙන ජීවත් වූ පුරාණතම මානවයා අදින් වසර 30,000ක් දක්වා ඇතට දිවෙන අවධියක ජීවත් වූ බවට කාල නිර්ණය වී තිබේ (ibid). ශ්‍රී ලංකාවේ ආදිතම මානව පොසිල නිදර්ශයන්ට පූර්ව කාලයට අයත් මානව ජනාවාසකරණය පිළිබඳ තොරතුරු ඔන්දල, පතිරාජවෙල, වැල්ලේගංගොඩ, මිනිහා ගල්කන්ද ආශ්‍රිත දකුණු පළාතේ ඉරණමඩු පස් සැකැස්මේ බොරළු ටෙරසය (Iranamadu Formation) තුළින් වාර්තා වී තිබේ. ඉරණමඩු පස් සැකැස්ම අදින් වසර 250,000 සිට 500,000 අතර කාලයට අයත් විය හැකි බව දැරණියගල උපකල්පනය කරනු ලබයි (Deraniyagala, 1992). ඉරණමඩු පස් සැකැස්ම තුළින් ලැබී ඇති මානව කෘතක සාධක (Stone Implement) අදින් වසර 125,000කට දින නිර්ණය වී තිබේ (ibid). පුරාශිලා යුගයට අයත් මානව පොසිල හා සත්ත්ව මෙන් ම, ශාක පොසිල සාධක සර්ම කලාපීය දේශගුණික තත්ත්වයන් නිසා විනාශ වන්නට ඇතැයි දැරණියගල පෙන්වා දෙයි (Deraniyagala, 1992 ; 2004). කෙසේ නමුදු මෙම ඉපැරණි ජනාවාසවල ජීවත් වූ මිනිසුන්ගේ හැඩ ලක්ෂණ හඳුනා ගැනීමට මේ දක්වා කිසිදු හැකියාවක් ලැබී නැත. නමුත් බටදොඹන්, කිතුල්ගලින්, බෙල්ලන්බැඳි පැලැස්සෙන් හමු වූ මධ්‍ය ශිලා යුගයට සම්බන්ධ (Mesolithic) මානව සැකිලිවල ආවේණික ලක්ෂණ අනුව ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් වැදි ලක්ෂණ ලෙහෙසියෙන් දැකිය හැකි බව දැරණියගල හා කෙනඩි පෙන්වා දී ඇත (Kennedy and Deraniyagala, 1989).

මධ්‍යශිලා යුගයේ (Mesolithic) ජීවත් වූ මානවයා පිළිබඳ ව මෙතෙක් සිදු කෙරී ඇති අධ්‍යයනයන්ට අනුව බටදොඹ න්‍යායදර්ශ දකුණු ආසියාවේ ආදිතම කායවාචවිජේදීය මානවයා පිළිබඳ ව සාක්ෂි සංස්ථාපනය කරන බව පෙන්වා දී ඇත (Kennedy and Deraniyagala, 1989). මේවා පෞරාණිකත්වයෙන් ලොව කවර තැනකින් වුව ද රැස්කරගනු ලැබූ සමූහ තුනකට පමණක් සමාන වේ (H. D. A., 1990). මෙහි තුලනාත්මක අධ්‍යයනය බටදොඹින් නියෝජනය වූ මෙසොලිතික මානවයාගේ පටන් මෑත අවධිවල වැදි දඩයම් රැස් කරන්නා දක්වා අතරතුර ආදිතම අවධියේ ජීව සත්ත්වය පිළිබඳ ව කරුණු ඉදිරිපත් කරයි (Kennedy, *et al*, 1986). බටදොඹලෙනෙන් අදින් වසර 16,000 පූර්වයෙහි හමුවන මානව සාධක සහ බෙලිලෙනෙන් අදින් වසර 13,000 පූර්වයෙහි හමුවන මානව සාධක අතර බොහෝ සමානකම් දක්වන බැව් පෙන්වා දී තිබේ. මෙම මානවයින් සැහෙන කාල පරාසයකින් වෙන් ව සිටියත්, ඔවුන් අතර සමීප ශාරීරික ලක්ෂණ දක්නට ලැබීම බොහෝ සෙයින් ව්‍යුහ මානව විද්‍යාඥයින්ගේ කුහුල දනවන්නට සමත් වී ඇත. බෙල්ලන්බැඳි පැලැස්සේ මානවයින් දෙළොස්දෙනා පිළිබඳ ව දීර්ඝ අධ්‍යයනයක යෙදුණු කෙනත් කෙනඩි, බලංගොඩ මානවයාගේ ශාරීරික ලක්ෂණ අද ශ්‍රී ලංකාවේ වෙසෙන ජන කොටස් අතර දක්නට හැකි බවත් පෙන්වා දී තිබේ. නමුත් බලංගොඩ මානව ලක්ෂණ වඩාත් පැහැදිලි ව දක්නට ලැබෙන්නේ මෙරට වැදි ජනතාව අතර යැයි ඔහු පෙන්වා දෙයි (ibid). ඉන්දියානු උප මහාද්වීපය හා සාපේක්ෂ වශයෙන් සිදුකරනු ලැබූ තිවු තුලනාත්මක අධ්‍යයන මගින් ශ්‍රී ලංකාවේ වැද්දන්, ඉන්දියාවේ කදාර් හා වෙන්වු, අන්දමන් ද්වීපවාසීන්, මලයාසියාවේ සෙමැන්වරුන්, ඉන්දුනීසියාවේ

ගෝත්‍රිකයන් සම්බන්ධයෙන් ආන්තරික වශයෙන් සහසම්බන්ධතාවයක් පවතී (Deraniyagala, 2004). මෙම තත්ත්වයන් සැලකිල්ලට ගනිමින් සිදු කරනු ලැබූ මානව විද්‍යා අධ්‍යයනයන්ට අනුව ලංකාවේ වැද්දන් හා ඉන්දුනීසියාවේ මෙන් ම අනෙකුත් ආසියාතික රටවල ජීවත් වන ගෝත්‍රික ජනතාව අතර සමාන මානව ලක්ෂණ පවතින බව හඳුනාගෙන ඇත (ඡායාරූප අංක 01, 02). මේ අනුව පුරාවිද්‍යාත්මක මානවවංස පරිස්ථිති දත්ත සංශ්ලේෂණය මගින් සමස්තයක් ලෙස ගොඩනැගිය හැක්කේ ශ්‍රී ලංකාව හා ඉන්දියා අර්ධද්වීපය තුළට නොයෙකුත් අවස්ථාවල දී බලපෑ දේශගුණික විපර්යාස මගින් ඇති වූ ගොඩබිම් සම්බන්ධතා ඔස්සේ ගොඩනැගුණු මානව විචලනයන් සිදු වී ඇති බවයි (ibid). ශ්‍රී ලංකාව හා ඉන්දියාව අතර ඇති වූ අවසන් ගොඩබිම් සම්බන්ධතාවය අදින් වසර 7000 කට පූර්වයෙහි සිදු වී ඇති බව හු විද්‍යාඥයින් පෙන්වා දී ඇත (Deraniyagala, 1992). ඒ අනුව ඉන්දියානු හු ස්කන්ධය හරහා ශ්‍රී ලංකාවට ඇතුළු වූ මුල් පදිංචිකරුවන් අඩු තරමින් වසර මිලියනයකට හෝ ඊට පෙර කාලයක සිට සංක්‍රමණය වන්නට ඇතැයි උපකල්පනය කරනු ලැබේ (Deraniyagala, 2004). මෙම තත්ත්වයන් මගින් ජාන ප්‍රවාහ සංක්‍රමණය, ජාන සම්මිශ්‍රතා ඇතිවීම තීරණාත්මක ලෙස ප්‍රාග් ඓතිහාසික යුගයේ නොවූ බවට නිශේධනය කර දැක්විය නොහැක. කෙසේ වෙතත් ජනගහන ප්‍රවාහය ගැන සලකා බැලීමේ දී උපකල්පනය කර ඇත්තේ විවිධාකාර මිශ්‍රවීම්වලට ලක්වී විවිධ කායික ලක්ෂණවලින් සමන්විත නව ජනගහනයන් පසු කාලයේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ මුල්බැස ගන්නා තුරු, මධ්‍යශිලා මානව පරපුර දිගු කලක් අමිශ්‍රිත ව ඒකාකාරීත්වයෙන් වැදී දඩයම් රැස් කරන්නන් දක්වා පවතින්නට ඇති බවයි. මේ අනුව මධ්‍යශිලා මානවයා එක ම වර්ගයෙන් සමන්විත සජාතීය ජෛව විද්‍යාත්මක පරපුරක් ලෙස පැවතුණේ ද යන්න පිළිබඳ ව අනාගතයේ සිදු කෙරෙන ජාන විද්‍යා පර්යේෂණවලින් හෙළිදරව් කරගත හැකි බව ද පෙන්වා දී ඇත (දැරණියගල, 2000). මෙම කරුණු අනුව ප්‍රාග් ඓතිහාසික මධ්‍යශිලා යුගයේ දී මෙරට වාසය කරනු ලැබූ මානවයින් ජෛව විද්‍යාත්මක ව ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් මානව පරපුරට අයත් බව හඳුනාගෙන ඇත (Deraniyagala, P. E. P., 1958; Deraniyagala, S. U., 1992). (ඡායාරූප අංක 03, 04, 05, 06, 07, 08 මගින් මධ්‍යශිලා යුගයේ මානවයන් සම්බන්ධ සාධක දක්වා ඇත).

පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික ජන සම්භවයන්

ශ්‍රී ලංකාව තුළ ක්‍රියාත්මක වූ මධ්‍යශිලා සංස්කෘතිය ක්‍රි. පූ. 40000 - 1000 අතර කාලයක දී ක්‍රියාත්මක වූ බව දැනට සිදුකෙරී ඇති පුරාවිද්‍යා අධ්‍යයන මගින් තහවුරු කර තිබේ. මානව පරිනාමයේ දී මින් පසු එළඹිය යුතු නවශිලා යුගය (Neolithic) හා තාමුශිලා යුගය (Calcolithic) පිළිබඳ ව සාධක ශ්‍රී ලංකාව ඇසුරෙන් මෙතෙක් තීරණාත්මක ලෙස තහවුරු කර නොමැත. එබැවින් මධ්‍යශිලා යුගයෙන් ඉතික්ඛිති, ශ්‍රී ලංකාවේ මුල් බැසගත් සංස්කෘතිය ලෙස පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික සංස්කෘතිය (Proto Historic Culture) හැඳින්විය හැක (සෙනෙවිරත්න, 1996). අර්ධද්වීපික ඉන්දියාවේ දකුණු දිගින් මෙරටට හඳුන්වා දුන් මෙම සංස්කෘතිය අවම වශයෙන් ක්‍රි. පූ. 1200 පෙර කාලයේ දී දකුණු ඉන්දියාවේ මුල්බැස තිබුණු බව හඳුනාගෙන තිබේ (Possehl, 1990; Deraniyagala, 1992; Seneviratne, 1984; Indrapala, 2004; Rajan, 1990). විකිරණමාන දින නියම කිරීම්වලට අනුව ක්‍රි. පූ. 1000 - 400 අතර කාලයේ දී පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික සංස්කෘතිය ලංකාවේ මුල් බැස තිබේ (Deraniyagala, 1992; Seneviratne, 1985). ශ්‍රී ලංකාවේ උතුර, උතුරුමැද, අග්නිදිග, වයඹ, නැගෙනහිර හා උතුරු මලය රට යන ස්ථානවල මෙම ප්‍රජාව හා සම්බන්ධ වාසභූමි

හා වළලැම් පිළිබඳ තොරතුරු ලැබී තිබේ (Seneviratne and Jayaratne, 2006). ක්‍රි. පූ. 1000 පසු පහත් වියළි තැනිතලා ප්‍රදේශවල මුල් වාසභූමි ඇතිකර ගන්නා මෙම ප්‍රජාව ක්‍රි. පූ. 7 වන සියවස පමණ වනවිට පහත් කඳුකර තැනිතලාවලට ප්‍රවිෂ්ට වන බව පර්යේෂණ මගින් තහවුරු කොට තිබේ (Seneviratne, 1996). තාක්ෂණික වශයෙන් ප්‍රාග් ඓතිහාසික මිනිසුන් පරිහරණය කරන ලද ශිලා තාක්ෂණය වෙනුවට ලෝහ තාක්ෂණය පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික මිනිසුන් පරිහරණය කරනු ලබන අතර එම නිසා ලෙනෙසියෙන් පරිසරය මෙල්ල කරමින් ශ්‍රී ලංකාව පුරා ව්‍යාප්ත වීමටත්, එම සංස්කෘතිය එවකට ජීවත් ව සිටි මධ්‍යශිලා වැසියන් සිටි කලාප දක්වා ව්‍යාප්ත කිරීමටත් හැකියාව ලැබුණු බව උපකල්පනය කෙරේ (Seneviratne, 1995). මෙම තත්ත්වයන්ට අනුව මූල ඓතිහාසික යුගයේ සිටි පිරිස් එවකට මෙරට නිවැසි ප්‍රාග් ඓතිහාසික ජන පිරිස් සමඟ ගොඩ නැගුණු සම්බන්ධතා ඔස්සේ ජාන සම්මිශ්‍රතා ඇති වී නව ජනගහනයක් මෙරට ඇති වීමට බලපාන්නට ඇතැයි ද උපකල්පනය කළ හැක (ibid).

ඉන්දියාවේ යකඩ යුගයේ ආරම්භය සිදුවූයේ ප්‍රාථමික දේශීය ගෝත්‍රික (Aborigines) ලක්ෂණ ඇති මිනිස් කොටසගෙන් බව පෙන්නුම් කෙරේ. එහෙත් මේ මිනිසා සංස්කෘතික හා ජෛව විද්‍යාත්මක ව දියුණු මිනිස් කොටසකගෙන් පැවති සංස්කෘතියකින් පෝෂණය වී ඇති බව හඳුනාගෙන ඇත (චන්ද්‍රත්න, 2006). ඉන්දීය මානව විද්‍යාඥයින්ට අනුව සීතෝ ඉරානියන් (Seytho – Iranian) ඉන්දු - පාකියන් ලක්ෂණ (Sarkar, 1972) යකඩ යුගයේ මිනිසුන් තුළ විද්‍යමාන වන බව මානව විද්‍යා පර්යේෂණවලින් හඳුනාගෙන ඇත (Kennedy, 2006). ඉන්දියානු අර්ධ මහාද්වීපයේ ප්‍රධාන මනුෂ්‍ය වර්ග හයක් සිටි බව මානවවංස විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයන් මගින් අනාවරණය වී තිබේ. මුල් ම වර්ගය නෙග්‍රිටෝ වර්ගයයි. මීට අනතුරු ව ප්‍රොටෝ ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් වර්ගය ද, මධ්‍යධරණී වර්ගය ද, පසු ව ආර්ය වර්ගය ද පැමිණියහ. හරප්පාවේ භූමි භාගවල සොයා ගන්නා ලද ඇටසැකිලි නෂ්ටාවශේෂවල ප්‍රොටෝ ඔස්ට්‍රොලොයිඩ්, මධ්‍යධරණී, ඇල්පයින් හා මොන්ගොලොයිඩ් වර්ගයා පිළිබඳ ව සාධක ලැබී ඇත. ප්‍රොටෝ ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් වර්ග ය ඉන්දියානු ජනතා සංයුතියේ ප්‍රධාන වර්ගය විය (තාපර්, 1972). ආර්ය යනු භාෂාව හඟවන පදයකි. මානවවංස ප්‍රකාශ කරන පාඨයක් නොවේ. ඉන්දියාවෙන් ලැබෙන සාක්ෂි අනුව ඔවුන් කුමන මානවවංසයකට අයත්දැයි සැලකිය නොහැක (එම). මෙම තත්ත්වයන්ට අනුව ඉන්දියානු ජන සමාජයේ ප්‍රධාන ජන වර්ගය ලෙස ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් වර්ගය හඳුනාගෙන තිබීම අතිශයින් ම වැදගත් වේ.

ආගන්තුක සංස්කෘතික ප්‍රවාහයක් ලෙසින් මෙරටට ඇතුළු වූ යකඩ යුගයේ සංස්කෘතිය එවකට මෙරට නිවැසි බලංගොඩ සංස්කෘතික පිරිස සමඟ හුවමාරු සබඳතා පැවැත්වූ බවට ඉබ්බන්කටුවෙන් හමුවන මානව කෘතකයන්ගෙන් පැහැදිලි වී ඇත (සෙනෙවිරත්න, 1996). මෙම භාණ්ඩ හුවමාරු රටා, ජාන හුවමාරු රටා දක්වා පරිවර්තනය වීමට ඇතැයි උපකල්පනය කිරීම සාධාරණ ය. ඒ අනුව මේ යුගය ශ්‍රී ලංකාවේ මානව සම්භවය ගැන සාකච්ඡා කිරීමේ දී කඩඉමක් වශයෙන් හැඳින්විය හැක. කෙසේ වෙතත් පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික යුගය සම්බන්ධ ව හමු වී ඇති මානව සැකිලි විශාල ප්‍රමාණයක් වළලැම් ස්ථානවලින් ලැබී තිබේ. මෙම සැකිලි සම්බන්ධ ව මෙතෙක් ජෛව විද්‍යාත්මක පර්යේෂණයකට භාජනය කොට ඇත්තේ එක් ඇටසැකිල්ලක් පමණි. එය පොම්පරිප්පුව මෙගලිතික සුසානයෙන් සොයාගනු ලැබූවක් වන අතර, ජෛව මානව

විද්‍යාත්මක ලක්ෂණ අනුව මෙසොලිතික මිනිසාගෙන් වෙනස් වන බව දැරණියගල හා කෙනඩි පෙන්වා දී ඇත (Deraniyagala and Kennedy, 1989). පොම්පරිප්පුවෙන් ලැබුණු කාලනිර්ණය නොකළ මානව ශේෂවලින් විද්‍යමාන වන පරිදි මෙම යුගයේ මානවයා සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයෙන් සම්මිශ්‍රතාවයක් පිළිබිඹු කරන බවත්, මෙම සම්මිශ්‍රතාව සිදුවන්නට ඇත්තේ ක්‍රි. පූ. 500 පෙර දෙවෙනි සහස්‍රයේ සහ බෙල්ලන් බැඳී පැලැස්ස අවධියේ, එනම් ක්‍රි. පූ. 4500ට පසු කාලයේ දී විය හැකි බව පෙන්වා දෙයි (දැරණියගල, 1990). ඒ සඳහා ඇත අවධියක ශ්‍රී ලංකාව කෙරෙහි අවධානය යොමු වන්නට ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකාවේ මනා පිහිටීම, වෙළඳ කටයුතු හා දිවයිනේ විවිධ ප්‍රදේශවල ඇති සම්පත් නිසා බව ඕල්චින් පෙන්වා දී ඇත (Allchin, 1995). මෙම තත්ත්වයන් මොහෙන්දොජාරෝ හරප්පා ශිෂ්ටාචාරවලින් හමුවන්නා වූ සැකිලි ශේෂ සමඟ තුලනාත්මක ව අධ්‍යයනය කිරීමේ දී පැහැදිලි වන්නේ ශ්‍රී ලංකාවේ පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික සංස්කෘතික සමය වන විට ජන සම්මිශ්‍රතා ඇතිවීමට ඉන්දියානු උප අර්ධද්වීපයේ සෘජු බලපෑමක් ඇති වී ඇති බවයි. යාපනය විශ්වවිද්‍යාලය මගින් ආනායිකොඩ්ඩායිවල සිදුකරනු ලැබූ පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික වළලුම් ස්ථානයෙන් ද ලැබී ඇති මානව සැකිල්ල පොම්පරිප්පුවෙන් ලැබී ඇති මානව සැකිල්ලට සමාන වේ (ඡායාරූප අංක 09 සහ 10 මගින් ආනායිකොඩ්ඩායිවලින් හමු වූ මානව සැකිල්ල හා ඉබ්බන්කටුවේ පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික යුගයේ සුසානයක් දැක්වේ). මේ තත්ත්වයන්ට අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික සමය වනවිට බොහෝවිට ඉන්දියානු උප අර්ධද්වීපය තුළ එක ම මානව වර්ගයක් ජීවත් වූ බව හඳුනාගත නොහැක.

මුල් ඓතිහාසික ජන සම්භවය

ශ්‍රී ලංකාවේ ලේඛනගත සම්භවයන්ට අනුව ද මුල් ඓතිහාසික යුගයේ ජීවත් වූ (Early Historic 300 BC - 100 AC) ජන කණ්ඩායම් පිළිබඳ ව තොරතුරු ලැබී තිබේ. ශ්‍රී ලංකාව පුරාම ව්‍යාප්ත වන කටාරම් ගැටි සහිත ලෙන්වල සඳහන් විවිධ පදවි නාම අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ එවකට ජීවත් වූ ජන කණ්ඩායම් පිළිබඳ ව හඳුනා ගැනීමට අවකාශ ලැබේ. ඒ සම්බන්ධ ව සිදුකොට ඇති සමාජ පුරාවිද්‍යාත්මක (Social Archaeology) අධ්‍යයනයන්ට අනුව පරුමක, ගහපති, ගමික, බක, බරත, අශ, අය, කුටුබික ආදී පදවි නාම සහිත ජන පිරිස් ශ්‍රී ලංකාව පුරා ම ජීවත් වූ බව අභිලේඛන සාධක මගින් තහවුරු වේ (Paranavitane, 1970).

ශ්‍රී ලංකාවේ බ්‍රාහ්මී ලෙන් ලිපි විසි දෙකක අත්තර්ගත පුද්ගල නාමවලට අනුව උපසර්ග පදයක් වශයෙන් 'බරත' යන නාමය යෙදී තිබේ. මෙම අභිලේඛන අති බහුතරයක් ස්ථානගත වනුයේ පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික කාලරක්ත වර්ණ මැටි මෙවලම් හමුවන මහාශිලා සුසානවලට සම්පවය (සෙනෙවිරත්න, 1987). විද්වතුන් කිහිප දෙනෙකුගේ මතය අනුව බරත යන පදය අදහස් කීපයකින් සමන්විත වූවකි. පාකර්ට අනුව මේ පදය සංස්කෘත 'භෘට' යන්නෙන් බිඳී එයි (Parker, 1909). එය ඔහු 'කම්කරුවා' යනුවෙන් විග්‍රහ කරයි. වික්‍රමසිංහ මෙය 'සහෝදරයා' යනුවෙන් අරුත් අර්ථ දක්වා ඇත (Wickramasinghe, 1912). බෙල්ගේ මතය වන්නේ 'භාරත' යන්නෙන් 'බරත' බිඳී ආ බැවින් ඉන්දියාවෙන් පැමිණි ජන කොටසක් හැඟවෙන අතර (Bell, 1917) දී පරණවිතානගේ මතය වන්නේ 'බරත' යන්නෙන් 'ස්වාමියා' යන අර්ථය ගම්‍යවන බව ය (Paranavitane, 1910). 'බරත' යන්න ප්‍රාකෘතයේ හෝ සිංහලයේ උච්ච අනුවර්තනය බැවින් 'බරත' ජන කණ්ඩායම ඉන්දියානු සම්භවයක් ඇති ජන කණ්ඩායමක් බව මෙලෝනි පෙන්වා

දෙයි (Maloney, 1968; 1969). සුදුරුගන් සෙනෙවිරත්න ප්‍රකාශ කරන්නේ දකුණු ඉන්දියාව හා සම්බන්ධ මුහුදු වෙළඳ ජාලයක ක්‍රියාත්මක පිරිසක් ලෙස 'බරත' හා 'බත' පිරිස් කටයුතු කරන්නට ඇති බව ය (සෙනෙවිරත්න, 1987). එසේ ම ශිලා ලේඛනවල එන 'පරුමක' 'පෙරුමකන්' නම් දකුණු ඉන්දියානු ජන සමූහයක් සමඟ බරතවරු ඥාති සබඳතා පවත්වා ඇති බව ඉන්ද්‍රපාල පෙන්වා දී ඇත (Indrapala, 2005). "බත, බරතවරු" විසින් 'පරුමක අශ, ගහපති, ගමික' යන ප්‍රභූ පිරිස සමඟ ඥාති සබඳතා හා විවාහ සම්බන්ධතා පැවැත්වූ බවට ශිලා ලේඛන සාධක තිබේ (සෙනෙවිරත්න, 1987; Paranavitane, 1970). එසේ ම අභයගිරියෙන් හමුවන ශිලා ලිපියක 'දමෙඩ' ගහපතියෙකු බෞද්ධාගම සඳහා කරන ලද ප්‍රදානයන් පිළිබඳ ව තොරතුරු ලැබීම ද සැලකිය යුතු කරුණකි. මෙමගින් මේ අවධිය වනවිට ද්‍රවිඩ යන ජාතීන්ට පිළිබඳ සංකල්පයක් එළි දැක්වී තිබුණු බව පැහැදිලි වේ.

මුල් ඓතිහාසික යුගයට සම්බන්ධ ශිලා ලේඛන බොහොමයක සංකේත අන්තර්ගත ව තිබේ. මෙම සංකේතවල අර්ථය පිළිබඳ විමර්ශනයක් සිදුකිරීමේ දී පැහැදිලි වන්නේ මුල් ඓතිහාසික යුගයේ ජන සම්භවය හඳුනා ගැනීමට එයින් අවස්ථාවක් සැලසෙන බවයි. විශේෂයෙන් ම ශිලා ලේඛනවල අන්තර්ගත සංකේතවලට සමාන සංකේත පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික යුගයේ කාලරක්ක වර්ණ මැටි බඳුන්වල (B. R. W.) ද අන්තර්ගත වී තිබේ. සුදුරුගන් සෙනෙවිරත්න විසින් සිදු කරනු ලැබූ අධ්‍යයනයන්ට අනුව මෙම මැටි බඳුන්වල සහ ශිලා ලේඛනවල අන්තර්ගත සංකේත මගින් නිරූපණය වන්නේ එක ම ජන කණ්ඩායමකින් සම්භවය ලැබූ පිරිසක් බව හඳුනා ගැනීමට හැකියාව ලැබෙන බවයි (සෙනෙවිරත්න, 1996). විශේෂයෙන් ම බ්‍රාහ්මී අක්ෂර මාලාවට සම්බන්ධ වන පූර්ව බ්‍රාහ්මී අක්ෂරවල, පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික යුගයේ සංකේතවලට සමාන අක්ෂර තිබීම මෙයට කදිම නිදසුන් ලෙස පෙන්වා දිය හැක (සැලසුම් අංක 01 හා 02 මගින් දක්වා ඇත). පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික යුගයේ සංකේත හා මුල් ඓතිහාසික යුගයේ බ්‍රාහ්මී නොවන සංකේත මුල් ඓතිහාසික සමය වනවිට විවිධ ජන කණ්ඩායම් වෙළඳම, කෘෂි කර්මාන්තය, ශිල්ප නිෂ්පාදන කටයුතු, වාරි කටයුතු සම්බන්ධ ව විශේෂ ප්‍රාගුණයක් සහිත ව බිහිවී ශ්‍රී ලංකාව පුරා ම ව්‍යාප්ත ව සිටි බව බ්‍රාහ්මී අභිලේඛනවලින් පැහැදිලි වේ (Paranavitane, 1970).

සමස්තයක් ලෙස ඉහතින් සාකච්ඡා කරන ලද කරුණු ගැන අවධානය යොමු කිරීමේ දී පැහැදිලි වන්නේ ශ්‍රී ලංකාවේ ආදිතම ජන සම්භවයන් ප්‍රාග් ඓතිහාසික යුගයෙන් ආරම්භ වී විකාශනය වී ඇති බවයි. ඒ සඳහා ආසියානු කලාපයේ ඇති වූ මානව ජන සංක්‍රමණ ශ්‍රී ලංකාවට බලපා තිබෙන අතර ලංකාවේ ජීවත් වූ මුල් මානවයින් වැදි දඩයම් රැස් කරන්නන් දක්වා අඛණ්ඩ ව විකාශනය වී ඇති බව දැනට සිදුකොට ඇති මානව විද්‍යා පර්යේෂණවලින් තහවුරු කොට තිබේ. එසේ ම ක්‍රි. පූ. 1000 පසු එළඹෙන පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික සංස්කෘතික සමයේ දී අර්ධද්වීපික ඉන්දියාවේ ජන සංක්‍රමණයන් ශ්‍රී ලංකාව තුළට බලපා එතැන් සිට ඉතා පැහැදිලි ආකාරයට ජන සම්මිශ්‍රතාවක් ඇති වෙමින් ව්‍යාප්ත වූ බව පැහැදිලි වේ. මූලාශ්‍ර තොරතුරු අනුව විජයාගමනය සහ මහින්දාගමනය සමඟ උතුරු ඉන්දිය ජන කණ්ඩායම් මෙරටට සම්ප්‍රාප්ත වීමත් සමඟ තව තවත් ජන සම්මිශ්‍රන ශ්‍රී ලංකාවේ සිදු වූ බව හඳුනා ගැනීමට අවකාශ සැලසේ. ඒ අනුව ශ්‍රී ලංකාවේ මුල් ජන සම්භවයන් බොහෝ දුරට කෝකසොයිඩ් ලක්ෂණ පෙන්වන්නාගේ සිට ඔස්ට්‍රොලොයිඩ් ලක්ෂණ පෙන්වන්නන් දක්වා විශාල පරාසයකට අයත් වන

බැව් පෙනී යයි. මේ අන්ත දෙක අතර අඩු වැඩි වශයෙන් ඔස්ට්‍රාලෝයීඩ් හා කෝකසෝයීඩ් ලක්ෂණ පෙන්වුම් කරන්නෝ සිටිති. ශ්‍රී ලංකාවේ වෙසෙන වත්මන් ජන කොටස් වන සිංහල, දෙමළ, වැදි යන ප්‍රධාන කොටස් තුන අලලා 1961 දී සිදු කරනු ලැබූ ශාරීරික ව්‍යුහ විද්‍යාත්මක අධ්‍යයනවල දී සිංහලයන් සහ දෙමළ ජාතිකයන්ගේ සිරුරේ මූලික මිනුම් හතක දී සහ හිසේ මිනුම් එකොළහෙන් හතක දී එකිනෙකාගෙන් වෙනස් වන බව පෙන්වා දී ඇත. සිරුරේ දර්ශක (Indices) පහෙන් හතරක දී සහ මුහුණේ දර්ශක දොළහෙන් දහයක දී මේ ජන කොටස් දෙක එකිනෙකාට වෙනස් වන බව වැඩි දුරටත් දක්වා ඇත (දැරණියගල, 1995)

වැද්දන්ගේ සියළු ම ශාරීරික මිනුම් හා දර්ශකවලින්, සිංහල හා දෙමළ ජාතිකයන්ගෙන් කැපී පෙනෙන ලෙස වෙනස් වන බව ද පෙනී ගොස් ඇත. මීට හේතුව වශයෙන් පර්යේෂකයන් පෙන්වා දෙන්නේ සිංහලයන් සහ ද්‍රවිඩයන් සමඟ වැදි ජනතාවගේ මුසු විම ඉතා අල්ප විමත්, සිංහල දෙමළ ජන කොටස් අතර මුසු විම ද සැලකිය යුතු මට්ටමෙන් නොතිබීමත් වශයෙනි. ඒ අනුව ජාතීන්ගේ මුල් කොට ගනිමින් මනුෂ්‍යයන් බෙදා වෙන් කිරීම සඳහා ජෛව විද්‍යාත්මක සාධකවලින් ඉඩක් නොලැබෙන බව පුරාවිද්‍යාත්මක සම්භවයන් සහ මානව විද්‍යා අධ්‍යයනයන් තුළින් පැහැදිලි වන අතර ශ්‍රී ලංකාවේ වත්මන් ජන කොටස් වන සිංහල, දෙමළ, වැදි යන ප්‍රධාන කොටස් තුන භාෂාව සහ සංස්කෘතිය පදනම් කොට ගනිමින් වර්ග කිරීමකට ලක්කොට ඇති බව වැඩි දුරටත් පෙන්වා දිය හැක.

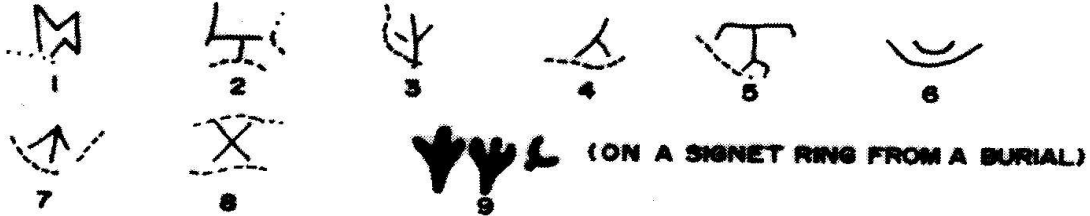

PLATE I

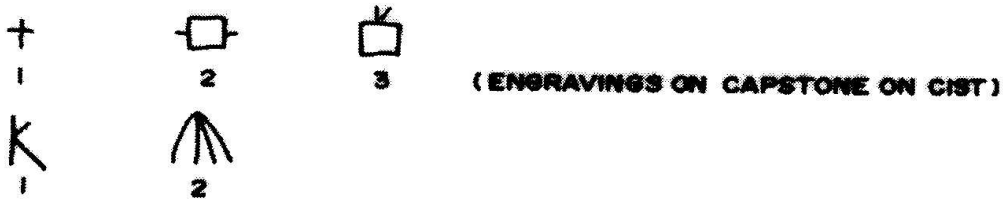
**POST-FIRING GRAFFITI SYMBOLS ON POTTERY
(BLACK AND RED WARE, RED WARE)**

(Not to scale)

ANAIKODDAI

IBBANKATUVA

KANTADORAI

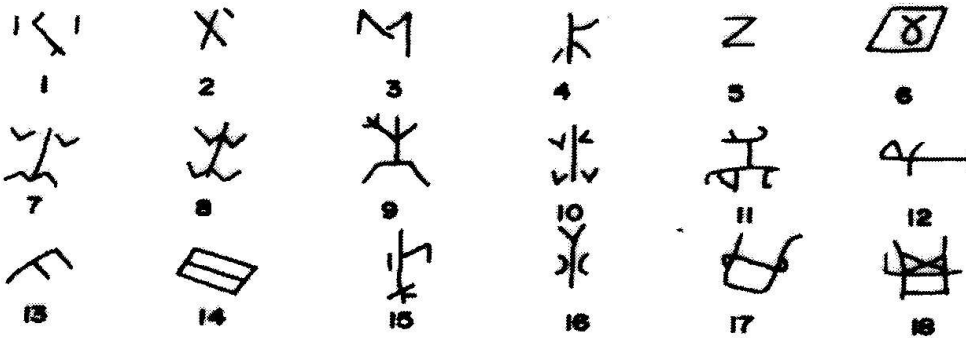
KARAINAGAR

KOLLANKANATTA

POMPARIPPU

References

- 1 P. Raghupathy 1987
- 2 ASAnR 1957; ASADR 1965-66; W. Begley 1961; S. Deraniyagala 1972
- 3 Raj Somadewa

මූලාශ්‍රය: සෙනෙවිරත්න සුදර්ශන්, 1984

පූර්ව හා මූල ඓතිහාසික යුගයට සම්බන්ධ සංකේත
සැලසුම් අංක 01

1		4b		5h		12		20		29		39	
2		4c		5i		13		21a		30		40	
2a		4d		5j		14		21b		31		41	
3a		5a		6		15		22		32		42	
3b		5b		7		16a		23		33		43	
3c		5c		8		16b		24		34			
3d		5d		9		16c		25		35			
3e		5e		10		17		26		36			
3f		5f		11a		18		27		37			
4a		5g		11b		19		28		38			

මුල් ඓතිහාසික යුගයේ ශිලා ලේඛනවල ඇති බ්‍රහ්මී නොවන සංකේත
 සැලසුම් අංක 02
 මූලාශ්‍රය : Paranavitane, 1970